

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 20ής Δεκεμβρίου 2001 *

Στην υπόθεση T-214/01 R,

Bank für Arbeit und Wirtschaft AG, με έδρα τη Βιέννη (Αυστρία), εκπροσωπούμενη
από τον H. J. Niemeyer, δικηγόρο,

αιτούσα

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον S. Rating, με
τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση με την οποία ζητείται, κυρίως, να ανασταλεί η
εκτέλεση της απόφασης COMP/D-1/36.571, της 25ης Ιουλίου 2001, και, επικουρι-
κώς, να υποχρεωθεί η Επιτροπή να μη διαβιβάσει την ανακοίνωση αιτιάσεων της

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

10ης Σεπτεμβρίου 1999 και τη συμπληρωματική ανακοίνωση αιτιάσεων της 21ης Νοεμβρίου 2000, στην υπόθεση COMP/36.571, στο Freiheitliche Partei Österreichs,

**Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ**

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- 1 Η αιτούσα είναι αυστριακός πιστωτικός οργανισμός.

- 2 Στις 6 Μαΐου 1997 η Επιτροπή έλαβε γνώση εγγράφου με τον τίτλο «Lombard 8.5» και, υπό το φως του εγγράφου αυτού, κίνησε αυτεπαγγέλτως διαδικασία λόγω παραβάσεως του άρθρου 81 ΕΚ κατά της αιτούσας και επτά άλλων αυστριακών τραπεζών, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25).

- 3 Με έγγραφο της 24ης Ιουνίου 1997, το Freiheitliche Partei Österreichs (στο εξής: FPÖ) διαβίβασε στην Επιτροπή το έγγραφο «Lombard 8.5» και της ζήτησε να κινήσει διαδικασία λόγω παραβάσεως του άρθρου 81 ΕΚ κατά οκτώ τραπεζών, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται η αιτούσα.

- 4 Με έγγραφο της 26ης Φεβρουαρίου 1998, η Επιτροπή πληροφόρησε το FPÖ, στο πλαίσιο της διαδικασίας COMP/36.571 και σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1993, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37), για την πρόθεσή της να απορρίψει την αίτησή του. Η Επιτροπή αιτιολόγησε τη θέση που έλαβε επισημαίνοντας ότι μόνον τα πρόσωπα ή οι ενώσεις προσώπων που έχουν έννομο συμφέρον, υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, νομιμοποιούνται να υποβάλλουν αίτηση περί πάυσεως παραβάσεως.

- 5 Το FPÖ απάντησε, με έγγραφο της 2ας Ιουνίου 1998, ότι το ίδιο και τα μέλη του μετέχουν στον οικονομικό βίο και ότι, επομένως, θίγονται από χρηματοοικονομικής απόψεως. Επισημάνανε ότι πραγματοποιεί καθημερινά αναρίθμητες τραπεζικές εργασίες. Για τους λόγους αυτούς, ζήτησε εκ νέου να μετάσχει στη διαδικασία λόγω παραβάσεως και, έτσι, να λάβει γνώση των αιτιάσεων.

- 6 Στις 16 Δεκεμβρίου 1998 οι ενδιαφερόμενες τράπεζες διαβίβασαν στην Επιτροπή, στο πλαίσιο της διαδικασίας COMP/36.571, κοινό έγγραφο με το οποίο εξέθεταν τα πραγματικά περιστατικά, συνοδευόμενο από δικαιολογητικά έγγραφα 40 000 σελίδων. Με ένα εισαγωγικό σημείωμα, ζητούσαν από την Επιτροπή να τηρήσει το απόρρητο του εν λόγω εγγράφου. Στο ως άνω σημείωμα αναγράφονταν τα εξής:

«Όλες οι τράπεζες τις οποίες αφορά η διαδικασία IV/36.571 μπορούν να συμβουλευθούν το συνημμένο έγγραφο όπου εκτίθενται τα πραγματικά περιστατικά. Η Επιτροπή παρακαλείται, δυνάμει του άρθρου 20 του κανονισμού 17/62, να μην το γνωστοποιήσει σε τρίτους.»

- 7 Με έγγραφο της 13ης Σεπτεμβρίου 1999, η Επιτροπή κοινοποίησε στην αιτούσα την ανακοίνωση αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999, με την οποία της προσήψε ότι είχε συνάψει με άλλες αυστριακές τράπεζες συμφωνίες θίγουσες τον ανταγωνισμό, αφορώσες τις δαπάνες και τους όρους που ισχύουν για την πελατεία — ιδιώτες και επιχειρήσεις — και ότι, επομένως, παρέβη το άρθρο 81 ΕΚ.
- 8 Στις αρχές Οκτωβρίου του 1999 η Επιτροπή πληροφόρησε προφορικώς την αιτούσα για την πρόθεσή της να γνωστοποιήσει στο FPO όλες τις αιτιάσεις που διατυπώθηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΚ) 2842/98 της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 1998, σχετικά με τις ακροάσεις στο πλαίσιο ορισμένων διαδικασιών κατ' εφαρμογή των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ 1998, L 354, σ. 18).
- 9 Η αιτούσα αντέδρασε με δύο έγγραφα της 6ης και της 12ης Οκτωβρίου 1999. Με τα έγγραφα αυτά επισήμανε ότι το FPO δεν είχε έννομο συμφέρον, υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, και συνεπώς δεν μπορούσε να θεωρηθεί αιτούν υπό την έννοια της διατάξεως αυτής.
- 10 Η Επιτροπή απάντησε με έγγραφο της 5ης Νοεμβρίου 1999. Επισήμανε ότι το FPO, ως πελάτης τραπεζής, είχε έννομο συμφέρον να του γνωστοποιηθούν οι αιτιάσεις σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού 2842/98. Συγχρόνως, διαβίβασε στην αιτούσα κατάλογο των χωριών που δεν έπρεπε να γνωστοποιηθούν στο FPO.
- 11 Στις 18 και στις 19 Ιανουαρίου 2000 οργανώθηκε ακρόαση αφορώσα την προσαπτόμενη με την ανακοίνωση αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 συμπεριφορά. Το FPO δεν μετέσχε στην ακρόαση αυτή.
- 12 Η Επιτροπή κοινοποίησε συμπληρωματική ανακοίνωση αιτιάσεων στην αιτούσα στις 21 Νοεμβρίου 2000, με την οποία της προσήψε ότι είχε συνάψει με άλλες

αυστριακές τράπεζες συμφωνίες θίγουσες τον ανταγωνισμό, αφορώσες τις τραπεζικές δαπάνες που ισχύουν για τη μετατροπή μεταξύ ξένων νομισμάτων και ευρώ.

- 13 Μια δεύτερη ακρόαση πραγματοποιήθηκε στις 27 Φεβρουαρίου 2001, στην οποία ωσαύτως δεν παρέστη το FPÖ.
- 14 Με έγγραφο της 27ης Μαρτίου 2001, ο σύμβουλος επί των ακροάσεων γνωστοποίησε στην αιτούσα ότι το FPÖ επανέλαβε το αίτημα να του διαβιβασθεί αντίγραφο των ανακοινώσεων αιτιάσεων αφού απαλειφθούν τα απόρρητα στοιχεία και ότι είχε την πρόθεση να δώσει θετική απάντηση στο αίτημα αυτό. Ο σύμβουλος επί των ακροάσεων επισύναψε στο έγγραφό του έναν κατάλογο ο οποίος, κατ' αυτόν, θα διασφάλιζε την προστασία του επιχειρηματικού απορρήτου και ο οποίος προέβλεπε την απάλειψη διαφόρων ονομάτων και περιγραφών καθηκόντων φυσικών προσώπων. Εξάλλου, ο σύμβουλος επί των ακροάσεων επισήμανε ότι θα διαβιβαζόταν μόνον το παράρτημα Α της ανακοινώσεως αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999, το οποίο περιλαμβάνει κατάλογο με παραπομπές σε όλα τα έγγραφα που επισυνάφθηκαν στην εν λόγω ανακοίνωση αιτιάσεων, αλλά όχι τα έγγραφα αυτά.
- 15 Με έγγραφο της 18ης Απριλίου 2001, η αιτούσα αντιτάχθηκε εκ νέου στη γνωστοποίηση των αιτιάσεων.
- 16 Με έγγραφο της 5ης Ιουνίου 2001, ο σύμβουλος επί των ακροάσεων επιβεβαίωσε τη θέση του και προσέθεσε ότι η διαπίστωση ότι το FPÖ νομιμοποιούνταν να υποβάλει αίτηση δεν μπορούσε να αποτελέσει αντικείμενο αυτοτελούς προσφυγής.
- 17 Με έγγραφο της 25ης Ιουνίου 2001, η αιτούσα εξέφρασε εκ νέου την άποψή της στον σύμβουλο επί των ακροάσεων και τον παρακάλεσε να την ενημερώσει για τη συνέχεια της διαδικασίας.

- 18 Τέλος, με έγγραφο του συμβούλου επί των ακροάσεων που κοινοποιήθηκε στις 25 Ιουλίου 2001, η αιτούσα πληροφορήθηκε την απόφαση που περάτωσε ως προς αυτή, στην υπόθεση COMP/36.571, τη διαδικασία που αφορά τη διαβίβαση στο FPO της ανακοινώσεως αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 και της συμπληρωματικής ανακοινώσεως αιτιάσεων της 21ης Νοεμβρίου 2000 (στο εξής: επίδικη απόφαση).
- 19 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Σεπτεμβρίου 2001, η αιτούσα άσκησε προσφυγή περί ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως.
- 20 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την ίδια ημερομηνία, η αιτούσα υπέβαλε στην κρίση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων την υπό κρίση αίτηση και ζήτησε, κυρίως, να ανασταλεί η εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως και, επικουρικώς, να υποχρεωθεί η Επιτροπή να μη διαβιβάσει την ανακοίνωση αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 και τη συμπληρωματική ανακοίνωση αιτιάσεων της 21ης Νοεμβρίου 2000, στην υπόθεση COMP/36.571, στο FPO.
- 21 Στις 5 Οκτωβρίου 2001 η Επιτροπή υπέβαλε τις παρατηρήσεις της στην υπό κρίση αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.
- 22 Οι διάδικοι εξέθεσαν τις εξηγήσεις τους στις 8 Νοεμβρίου 2001. Κατά το πέρας της ακροάσεως, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων κάλεσε την Επιτροπή να επισημάνει αν ήταν διατεθειμένη να δεχθεί ένα φιλικό διακανονισμό της υποθέσεως παραιτούμενη από τη διαβίβαση της ανακοινώσεως αιτιάσεων στο FPO μέχρι την έκδοση αποφάσεως επί της κύριας προσφυγής, υπό την προϋπόθεση ότι η αιτούσα δέχεται, ως αντάλλαγμα, να επιταχύνει τη διαδικασία παραιτούμενη της καταθέσεως υπομνήματος απαντήσεως και ζητώντας την κατά προτεραιότητα εκδίκαση της υποθέσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου. Ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων έταξε στην Επιτροπή προθεσμία για να λάβει θέση μέχρι τις 15 Νοεμβρίου 2001.

- 23 Με έγγραφο της 15ης Νοεμβρίου 2001, η Επιτροπή δήλωσε ότι δεν μπορούσε να δεχθεί τον προταθέντα φιλικό διακανονισμό.
- 24 Με τηλεομοιοτυπία της 28ης Νοεμβρίου 2001, η αιτούσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί του εγγράφου της Επιτροπής της 15ης Οκτωβρίου 2001.

Νομική εκτίμηση

- 25 Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 242 ΕΚ και 243 ΕΚ και του άρθρου 4 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, για την ίδρυση Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ L 144, σ. 21), το Πρωτοδικείο μπορεί, αν κρίνει ότι οι περιστάσεις το απαιτούν, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή να διατάξει τα αναγκαία προσωρινά μέτρα.
- 26 Δυνάμει του άρθρου 104, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, αίτηση αναστολής εκτελέσεως πράξεως είναι παραδεκτή μόνον αν ο αιτών προσέβαλε την πράξη αυτή με προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου. Ο κανόνας αυτός δεν επιβάλλει απλώς έναν τύπο, αλλά προϋποθέτει ότι η προσφυγή επί της ουσίας, επί της οποίας στηρίζεται η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, μπορεί να εξεταστεί από το Πρωτοδικείο.
- 27 Το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι οι αιτήσεις σχετικά με τα προσωρινά μέτρα πρέπει να προσδιορίζουν τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το ελεῖγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως (*fumus boni juris*), τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι σωρευτικές, πράγμα που σημαίνει ότι η αίτηση αναστολής εκτελέσεως πρέπει να απορρίπτεται αν μία από τις προϋποθέσεις αυτές ελλείπει [διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 14ης Οκτωβρίου 1996, C-268/96 P(R), SCK και FNK κατά

Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4971, σκέψη 30]. Ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων προβαίνει επίσης, ενδεχομένως, στη στάθμιση των εμπλεκόμενων συμφερόντων (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 29ης Ιουνίου 1999, C-107/99 R, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4011, σκέψη 59).

Επί του παραδεκτού

Ισχυρισμοί των διαδίκων

- 28 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι εναπόκειται στον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων να διαπιστώσει αν, εκ πρώτης όψεως, από τα στοιχεία που περιέχει η κύρια προσφυγή πιθανολογείται το παραδεκτό της. Εν προκειμένω όμως, η κύρια προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη.
- 29 Συναφώς, η Επιτροπή επισημαίνει ότι η κύρια προσφυγή σκοπεί στην ακύρωση της επίδικης απόφασης. Η μόνη απόφαση όμως την οποία περιέχει η επίδικη απόφαση είναι η απόρριψη της αιτήσεως της αιτούσας να ληφθεί νέα απόφαση περί μη διαβίβασης στο FPO των ανακοινώσεων αιτιάσεων, ούτε καν ενός μη εμπιστευτικού κειμένου τους. Κατά τα λοιπά, με την προσβαλλομένη απόφαση ο σύμβουλος επί των ακροάσεων απλώς επιβεβαιώνει προηγούμενες αποφάσεις.
- 30 Συνεπώς, με την κύρια προσφυγή της η αιτούσα ζητεί τη λήψη μέτρου το οποίο προδήλως στερείται αποτελέσματος, δηλαδή την αναστολή εκτελέσεως απόφασης η οποία αρνείται το παραδεκτό αιτήσεως, πράγμα το οποίο δεν υποχρεώνει την Επιτροπή να λάβει την απόφαση που όντως επιθυμεί η αιτούσα, όσον αφορά το βάσιμο της αιτήσεώς της. Συνεπώς, το αιτηθέν μέτρο δεν μπορεί να διαταχθεί στο πλαίσιο διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων (διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 2ας Οκτωβρίου 1997, T-213/97 R, Eurocoton κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1997, σ. II-1609, σκέψη 41). Κατά συνέπεια, η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων είναι ωσαύτως απαράδεκτη.

- 31 Η προσφυγή είναι επίσης απαράδεκτη κατά το μέτρο που η αιτούσα προσπαθεί να εμποδίσει τη διαβίβαση των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο FPÖ πριν εκδοθεί απόφαση επί της ουσίας, ενώ η αιτούσα δέχεται ότι τα κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων των οποίων η διαβίβαση προβλέπεται δεν περιέχουν επιχειρηματικά απόρρητα. Πράγματι, το ότι κείμενο των ανακοινώσεων αιτιάσεων που δεν περιέχει απόρρητα στοιχεία διαβιβάζεται στους «αιτούντες» προκύπτει υποχρεωτικά από το άρθρο 7 του κανονισμού 2842/98. Η διαβίβαση του κειμένου αυτού δεν προϋποθέτει απόφαση και, συνεπώς, δεν μπορεί να προσβληθεί.
- 32 Εξάλλου, η Επιτροπή προειδοποίησε ήδη την αιτούσα, με έγγραφο της 5ης Νοεμβρίου 1999, ότι σκόπευε να ενεργήσει σύμφωνα με τη διάταξη αυτή. Η υπό κρίση αίτηση όμως δεν σκοπεί στην ακύρωση της τότε εκδοθείσας αποφάσεως.
- 33 Τέλος, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η Επιτροπή έλαβε απόφαση όσον αφορά τον «χαρακτηρισμό» του FPÖ ως «αιτούντος», πρόκειται απλώς περί μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας. Η απόφαση αυτή δεν παράγει κανένα έννομο αποτέλεσμα ικανό να θίξει τα συμφέροντα της αιτούσας μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική της θέση, ώστε δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αυτοτελούς προσφυγής. Με το από 27 Μαρτίου 2001 έγγραφό του, ο σύμβουλος επί των ακροάσεων απλώς επιβεβαίωσε στην αιτούσα ότι αναγνωρίστηκε ότι το FPÖ είχε έννομο συμφέρον να υποβάλει αίτηση και επανέλαβε την εξήγησή του συναφώς. Όσον αφορά την αναγνώριση του συμφέροντος του FPÖ, το έγγραφο αυτό δεν αποτελεί νέα απόφαση, αλλά απλή επιβεβαίωση μη δεκτικής προσφυγής.
- 34 Η αιτούσα ισχυρίζεται ότι η επίδικη απόφαση είναι δεκτική προσφυγής. Η ανακοίνωση, με την προσβαλλομένη πράξη, της διαβιβάσεως στο FPÖ των ανακοινώσεων αιτιάσεων παγώνει οριστικώς την άποψη του συμβούλου επί των ακροάσεων. Συνεπώς, η νομική θέση της αιτούσας μεταβλήθηκε αμετάκλητα.
- 35 Δεν πρόκειται απλώς για ενδιάμεσο μέτρο, που αποσκοπεί στην προετοιμασία της οριστικής αποφάσεως. Με τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 24ης Ιουνίου 1986,

53/85, AKZO Chemie κατά Επιτροπής (Συλλογή 1986, σ. 1965, σκέψη 17), και του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, T-353/94, Postbank κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-921, σκέψη 35), το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο δέχθηκαν ότι συνιστά απόφαση το έγγραφο της Επιτροπής το οποίο πληροφορεί για τη διαβίβαση εγγράφων σ' έναν αιτούντα.

- 36 Το έννομο συμφέρον της αιτούσας για την άσκηση προσφυγής απορρέει από την πιθανή προσβολή των δικαιωμάτων της να μη γνωστοποιηθούν στοιχεία που περιέχονται στις ανακοινώσεις αιτιάσεων, σε περίπτωση που η Επιτροπή διαβιβάσει τις ανακοινώσεις αυτές στο FPÖ πριν ακόμη περατωθεί η κύρια διαδικασία. Ο σύμβουλος επί των ακροάσεων δήλωσε, με έγγραφο της 2ας Αυγούστου 2001, ότι δεν θα ανέστειλε τη διαβίβαση των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο FPÖ παρά μόνον αν η αιτούσα υπέβαλλε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων. Συνεπώς, η αίτηση αυτή είναι απαραίτητη για την προστασία των δικαιωμάτων της αιτούσας.
- 37 Το ίδιο ισχύει όσον αφορά το — απλώς επικουρικό — αίτημα να υποχρεωθεί η Επιτροπή να μη γνωστοποιήσει τις αιτιάσεις στο FPÖ πριν από την έκδοση της αποφάσεως επί της κύριας προσφυγής.

Εκτίμηση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων

- 38 Κατά παγία νομολογία, η εξέταση του προβλήματος του παραδεκτού της κύριας προσφυγής δεν πρέπει να πραγματοποιείται, κατ' αρχήν, στο πλαίσιο διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, ώστε να μην προδικάζεται η ουσία της υποθέσεως. Όταν όμως, όπως εν προκειμένω, προβάλλεται το προδήλως απαράδεκτο της κύριας προσφυγής με την οποία συνδέεται η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, μπορεί να είναι αναγκαίο να ερευνητά η ύπαρξη ορισμένων στοιχείων από τα οποία μπορεί να συναχθεί, εκ πρώτης όψεως, το παραδεκτό της προσφυγής [διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 27ης Ιανουαρίου 1988, 376/87 R, Distrivet κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 209, σκέψη 21, και της 12ης Οκτωβρίου 2000, C-300/00 P(R), Federaci3n de Cofradías de Pescadores de Guirúzcoa κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. I-8797, σκέψη 34, και διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 30ής Ιουνίου 1999, T-13/99 R, Pfizer Animal Health κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. II-1961, σκέψη 121].

- 39 Έν προκειμένω, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων φρονεί, λαμβανομένων υπόψη των ισχυρισμών που προέβαλε η Επιτροπή, ότι πρέπει να ελεγχθεί αν η προσφυγή ακυρώσεως είναι προδήλως απαράδεκτη.
- 40 Πρέπει να ελεγχθεί αν, όπως απαιτήσε το Δικαστήριο με την απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής (Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9), η επίδικη απόφαση αποτελεί μέτρο του οποίου τα έννομα αποτελέσματα είναι δεσμευτικά και ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του θέση, ή αν αποτελεί απλό προπαρασκευαστικό μέτρο, κατά της ενδεχόμενης ελλείψεως νομιμότητας, του οποίου παρέχει επαρκή προστασία η προσφυγή που ασκείται κατά της αποφάσεως με την οποία περατώνεται η διαδικασία.
- 41 Συναφώς, η απόφαση να διαβιβασθούν οι ανακοινώσεις αιτιάσεων στο FPÖ αποτελεί τυπικώς πράξη. Η πράξη αυτή προϋποθέτει προηγούμενη απόφαση με την οποία η Επιτροπή έκρινε ότι το FPÖ νομιμοποιούνταν να υποβάλει αίτηση, υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 17, και ότι, επομένως, το FPÖ είχε δικαίωμα, σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού 2842/98, να λάβει αντίγραφο του μη εμπιστευτικού κειμένου της ανακοινώσεως αιτιάσεων.
- 42 Όσον αφορά την απόφαση περί καθορισμού της θέσεως του FPÖ από πλευράς της διαδικασίας, η Επιτροπή επισημαίνει απλώς, με τις έγγραφες παρατηρήσεις της, ότι η απόφαση αυτή ελήφθη το 1999. Ο σύμβουλος επί των ακροάσεων όμως, με το από 27 Μαρτίου 2001 έγγραφό του, επισημαίνει ότι νέες εξελίξεις στην υπόθεση τον ώθησαν να επανεξετάσει ένα πρόβλημα το οποίο είχε συζητηθεί κατά τη διάρκεια του δευτέρου ημίσεος του 1999 και στο οποίο δεν είχε βρεθεί οριστική λύση. Επρόκειτο περί της αιτήσεως του FPÖ να θεωρηθεί ως αιτούν υπό την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού 17 και, συνεπώς, να μπορεί να μετáσχει στη διαδικασία και να λάβει τα μη εμπιστευτικά κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων. Εντεύθεν συνάγεται εκ πρώτης όψεως ότι, επομένως, η απόφαση περί καθορισμού της θέσεως του FPÖ από πλευράς διαδικασίας ελήφθη κατά την έκδοση της επίδικης αποφάσεως.

- 43 Όσον αφορά τα έγγραφα που απηύθυναν η Επιτροπή και ο σύμβουλος επί των ακροάσεων στην αιτούσα πριν από την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, κανένα από αυτά δεν ανακοίνωνε ότι η Επιτροπή επρόκειτο να διαβιβάσει αυτομάτως στο FPO τα μη εμπιστευτικά κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων. Αντιθέτως, όλα αυτά τα έγγραφα παρείχαν στην αιτούσα τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις της επί των ενδεχομένων κειμένων των εν λόγω ανακοινώσεων που επρόκειτο να διαβιβασθούν. Συνεπώς, τα έγγραφα αυτά προφανώς αποτελούσαν προπαρασκευαστικές πράξεις, ενώ η επίδικη απόφαση περιέχει, εκ πρώτης όψεως, την οριστική θέση της Επιτροπής ως προς το αν θα διαβιβάσει στο FPO τα μη εμπιστευτικά κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη του Πρωτοδικείου της 2ας Μαΐου 1997, T-90/96, Peugeot κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-663, σκέψεις 34 και 36).
- 44 Οι περιστάσεις αυτές ενισχύουν το εκ πρώτης όψεως συμπέρασμα ότι μόλις κατά την έκδοση της επίδικης αποφάσεως μεταβλήθηκε κατά τρόπο σαφή η νομική θέση της αιτούσας και εθίγησαν τα συμφέροντά της.
- 45 Βεβαίως, είναι ακριβές ότι η ενδεχόμενη διαβίβαση των εγγράφων αποβλέπει στη διευκόλυνση της έρευνας της υποθέσεως. Συναφώς και ανεξαρτήτως του ότι δεν αποκλείεται η επίδικη απόφαση να έχει οριστικό χαρακτήρα, πρέπει ωστόσο να θεωρηθεί ότι η απόφαση αυτή είναι ανεξάρτητη από την απόφαση που θα ληφθεί σχετικά με την ύπαρξη παραβάσεως του άρθρου 81 ΕΚ. Η δυνατότητα την οποία διαθέτει η αιτούσα να ασκήσει προσφυγή κατά της τελικής αποφάσεως, με την οποία θα διαπιστώνεται παράβαση των κανόνων ανταγωνισμού, δεν μπορεί να προστατεύσει προσηκόντως τα δικαιώματά της συναφώς (βλ., υπό την έννοια αυτή, προπαρατεθείσα απόφαση AKZO Chemie κατά Επιτροπής, σκέψη 20). Πρώτον, η διοικητική διαδικασία μπορεί να μην καταλήξει σε απόφαση περί διαπίστώσεως παραβάσεως. Δεύτερον, η προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής, αν ληφθεί αυτή η απόφαση, οπωσδήποτε δεν παρέχει στην αιτούσα το μέσο για να προλάβει τα αποτελέσματα που θα συνεπαγόταν η αντικανονική γνωστοποίηση των επιμάχων ανακοινώσεων αιτιάσεων.
- 46 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν αποκλείεται η επίδικη απόφαση να αποτελεί πράξη δεκτική προσφυγής και, επομένως, η αιτούσα παραδεκτώς να ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως αυτής δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Κατά συνέπεια, δεν αποκλείεται να είναι παραδεκτή η υπό κρίση αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.

- 47 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων θεωρεί ότι πρέπει να εξεταστεί αν πληρούνται οι προϋποθέσεις του επείγοντος και της σταθμίσεως των συμφερόντων.

Επί του επείγοντος και της σταθμίσεως των συμφερόντων

Ισχυρισμοί των διαδίκων

- 48 Η αιτούσα ισχυρίζεται ότι η εκτέλεση της προσβαλλομένης απόφασεως θα της προκαλέσει σοβαρές και ανεπανόρθωτες βλάβες.
- 49 Η άμεση εκτέλεση της προσβαλλομένης απόφασεως ενέχει τον κίνδυνο να γνωστοποιήσει το FPO τις αιτιάσεις που περιέχονται στις ανακοινώσεις επιλεκτικά, προς εξυπηρέτηση πολιτικών σκοπών. Το FPO και τα διευθύνοντα μέλη του έχουν ως στρατηγική να κινούν συστηματικά ένδικες διαδικασίες κατά των πολιτικών τους αντιπάλων προκειμένου να τους υποχρεώνουν να σιωπούν. Συνεπώς, η αιτούσα μπορεί θεμιτώς να ανησυχεί μήπως το FPO και τα διευθύνοντα μέλη του χρησιμοποιήσουν τα στοιχεία που προκύπτουν από τις ανακοινώσεις αιτιάσεων για να ασκήσουν πίεση στις τράπεζες ή στα μέλη των διοικητικών συμβουλίων τους.
- 50 Η επιλεκτική γνωστοποίηση ορισμένων λεπτομερειών που αντλούνται από τις αιτιάσεις θα έχει ως αποτέλεσμα να ωθήσει το κοινό να καταδικάσει εκ προοιμίου την αιτούσα και τα μέλη του διοικητικού της συμβουλίου, να θίξει σημαντικά την εικόνα της αιτούσας και, κατά συνέπεια, να της προκαλέσει ανεπανόρθωτη οικονομική ζημία λόγω της απωλείας πελατών.

- 51 Το ενδεχόμενο σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας στηρίζεται, επίσης, στο γεγονός ότι, στο πλαίσιο συλλογικής αγωγής ασκηθείσας ενώπιον του District Court της Southern District της Νέας Υόρκης, μεγάλος αριθμός αμερικανών πολιτών αξιώνουν αποζημίωση από πλείονες ευρωπαϊκές τράπεζες, μεταξύ των οποίων η αιτούσα και η θυγατρική της (Österreichische Postsparkasse), λόγω του ότι οι τράπεζες αυτές εισέπραξαν προμήθειες φερόμενες ως υπερβολικές, για τη διενέργεια πράξεων μετατροπής που αφορούσαν ποσά σε μετρητά. Αυτή η συλλογική αγωγή έχει αποτελέσει αντικείμενο πολυάριθμων και λεπτομερών άρθρων στον αυστριακό Τύπο. Συνεπώς, η αιτούσα μπορεί θεμιτώς να ανησυχεί μήπως τα μέλη του FPO ή ο Τύπος θέσουν τις ανακοινώσεις αιτιάσεων στη διάθεση των εναγόντων αυτής της συλλογικής αγωγής.
- 52 Δεδομένου ότι οι επωνυμίες των τραπεζών παρατίθενται στο μη εμπιστευτικό κείμενο της ανακοινώσεως αιτιάσεων και ότι οι προβαλλόμενες συμπράξεις περιγράφονται λεπτομερώς, η χρησιμοποίηση των ανακοινώσεων αιτιάσεων μπορεί να έχει πολύ αρνητική επίπτωση στις αυστριακές τράπεζες. Οι συμπληρωματικές αιτιάσεις, ειδικότερα, περιέχουν ορισμένους υπαινιγμούς ικανούς να παραπληήσουν και αβάσιμες κατηγορίες εις βάρος της αιτούσας. Αν οι αιτιάσεις προσκομισθούν επισήμως στη διαδικασία ενώπιον του αμερικανικού δικαστηρίου, δεν θα διαφραλισθεί η τήρηση της αρχής της ισότητας των διαδικιών ενώπιον ενός εθνικού δικαστηρίου (διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 1ης Δεκεμβρίου 1994, T-353/94 R, Postbank κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-1141, σκέψη 31).
- 53 Επιπλέον, η διαδικασία ενώπιον του αμερικανικού δικαστηρίου είναι δημόσια. Μια ευρεία γνωστοποίηση των αιτιάσεων προκαλεί τον κίνδυνο να ασκηθούν νέες αγωγές από άλλα άτομα βάσει των αιτιάσεων αυτών.
- 54 Τέλος, αν η Επιτροπή έχει δικαίωμα να διαβιβάσει αμέσως τις ανακοινώσεις αιτιάσεων στο FPO, η μεταγενέστερη ακύρωση της επίδικης αποφάσεως δεν θα έχει πλέον χρησιμότητα.

- 55 Όσον αφορά τη στάθμιση των συμφερόντων, η αιτούσα ισχυρίζεται ότι, λαμβανομένων υπόψη των ισχυρισμών της επί του επείγοντος, το συμφέρον της να επιτύχει την ακύρωση της επίδικης απόφασης προέχει των ενδεχομένων συμφερόντων της Επιτροπής ή του FPÖ. Το ενδεχόμενο συμφέρον της Επιτροπής να περατώσει ταχέως τη διαδικασία δεν είναι άξιο προστασίας. Η Επιτροπή μπορούσε να έχει λάβει την οριστική απόφαση όσον αφορά τη διαβίβαση των αιτιάσεων στο FPÖ από τον Οκτώβριο του 1999, κατόπιν της ακροάσεως της αιτούσας. Η ένδικη διαφορά ως προς τη νομιμότητα της απόφασης αυτής θα μπορούσε στην περίπτωση αυτή να έχει αχθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου και να έχει λυθεί εδώ και δύο έτη. Επιπλέον, το να δεχθεί ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων την υπό κρίση αίτηση ουδόλως δημιουργεί πρόβλημα στην Επιτροπή — πλην του προβλήματος της καθυστερήσεως.
- 56 Η αιτούσα δεν βλέπει κανένα συμφέρον άξιο προστασίας το οποίο θα μπορούσε να προβάλλει το FPÖ κατά της αναστολής εκτελέσεως. Μεταξύ της αρχικής του αιτήσεως τον Ιούνιο του 1998 και της ανανεώσεως της αιτήσεως αυτής τον Μάρτιο του 2001, το FPÖ άφησε να παρέλθουν σχεδόν τρία έτη. Επομένως, η αναστολή εκτελέσεως δεν εμποδίζει σοβαρά ούτε δυσανάλογα την εκ μέρους του FPÖ άσκηση των δικαιωμάτων του.
- 57 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η επιχειρηματολογία της αιτούσας όσον αφορά το επείγον της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων είναι ακατανόητη. Η αιτούσα δεν μπορεί να αντιταχθεί στη διαβίβαση των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο FPÖ παρά μόνον αν η διαβίβαση αυτή συνεπάγεται τις «σοβαρές και ανεπανόρθωτες ζημιές» τις οποίες επικαλείται η αιτούσα. Σύμφωνα με τα λεγόμενα της ίδιας της αιτούσας, τούτο μπορεί να συμβεί μόνον κατά δύο τρόπους: είτε με την επιλεκτική διαβίβαση ορισμένων λεπτομερειών προς εξυπηρέτηση πολιτικών σκοπών, είτε με τη χρησιμοποίηση των ανακοινώσεων αιτιάσεων ως αποδεικτικών στοιχείων στον πλαίσιο της εκκρεμούς στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής συλλογικής αγωγής.
- 58 Ο τρόπος κατά τον οποίο ένας τρίτος θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει τις ανακοινώσεις αιτιάσεων δεν ασκεί επιρροή για να κριθεί η νομιμότητα της διαβιβάσεώς τους παρά μόνο στο μέτρο κατά το οποίο οι ανακοινώσεις αυτές περιέχουν στοιχεία που μπορούν να τύχουν της εγγυήσεως της εμπιστευτικής μεταχειρίσεως που διασφαλίζει το κοινοτικό δίκαιο (πρόπαρατεθείσα απόφαση ΑΚΖΟ κατά Επιτροπής, σκέψη 17). Η αιτούσα απάντησε αρνητικά στο ερώτημα αυτό με το από 18 Απριλίου 2001 έγγραφό της. Με την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, η αιτούσα δεν εξηγεί τι καθιστά εμπιστευτικά τα κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων τα οποία ο σύμ-

βουλος επί των ακροάσεων δήλωσε με το από 5 Ιουνίου 2001 έγγραφό του ότι θα διαβιβάσει.

- 59 Το Πρωτοδικείο όρισε την έννοια του επιχειρηματικού απορρήτου με την προπαρατεθείσα απόφασή του Postbank κατά Επιτροπής (σκέψη 87). Η έννοια αυτή αποτελεί το καθοριστικό στοιχείο κατά την αξιολόγηση μιας διαβιβάσεως εγγράφων. Αντιθέτως προς την κρίση του Πρωτοδικείου, η αιτούσα δεν ισχυρίζεται ότι η απλή διαβίβαση των ανακοινώσεων αιτιάσεων θα της προκαλέσει άμεση ζημία. Συνεπώς, ο κίνδυνος καταχρηστικής χρησιμοποίησης των ανακοινώσεων αιτιάσεων μετά τη διαβίβασή τους δεν έχει καμία σχέση με το γεγονός ότι περιέχουν απόρρητα στοιχεία.
- 60 Εν πάση περιπτώσει, η αιτούσα μπορεί να αντιδράσει στον ενδεχόμενο κίνδυνο καταχρήσεως με πρόσφορα μέτρα και με επιπλέον πληροφορίες. Κατά συνέπεια, η προτεραιότητα πρέπει να δοθεί στο προστατευόμενο από τον κανονισμό 2842/98 συμφέρον του αιτούντος να μάθει πώς αντέδρασε η Επιτροπή στην αίτησή του με την οποία ζήτησε την παύση των παραβάσεων και να έχει αυτό τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις του συναφώς.

Εκτίμηση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων

- 61 Από παγία νομολογία προκύπτει ότι το επείγον μιας αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να εκτιμάται σε σχέση προς την ανάγκη που υφίσταται για την έκδοση προσωρινής απόφασεως προκειμένου να αποφευχθεί η πρόκληση σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας στον διάδικο ο οποίος ζητεί το προσωρινό μέτρο. Στον διάδικο αυτό εναπόκειται να αποδείξει ότι δεν μπορεί να αναμείνει την έκβαση της κύριας δίκης, χωρίς να υποστεί μια τέτοια ζημία (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 12ης Οκτωβρίου 2000, C-278/00 R, Ελλάς κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-8787, σκέψη 14, διατάξεις του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουλίου 1998, T-73/98 R, Prayon-Rupel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-2769, σκέψη 36, και της 20ής Ιουλίου 2000, T-169/00 R, Esedra κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-2951, σκέψη 43).

- 62 Μολονότι είναι ακριβές ότι, για την απόδειξη υπέρθεως σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας, δεν απαιτείται να αποδεικνύεται η επέλευση της ζημίας με απόλυτη βεβαιότητα και αρκεί να πιθανολογείται επαρκώς, παρ' όλ' αυτά η αιτούσα υποχρεούται να αποδείξει τα πραγματικά περιστατικά επί των οποίων στηρίζεται η πιθανολόγηση της σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας [διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 1999, C-335/99 P(R), HFB κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-8705, σκέψη 67, και Ελλάς κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 15].
- 63 Οι σοβαρές και ανεπανόρθωτες βλάβες τις οποίες επικαλείται η αιτούσα συνίστανται, αφενός, σε υλικές ζημιές, δηλαδή σε απώλεια πελατείας και, αφετέρου, σε μη υλικές ζημιές, δηλαδή στην προσβολή της φήμης της. Οι ζημιές αυτές απορρέουν από την εκ προοιμίου καταδίκη την οποία η αιτούσα φοβάται ότι θα υποστεί από τρίτους, καθώς και από την πιθανή κατάθεση, κατά την αιτούσα, των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο πλαίσιο της εκκρεμούς συλλογικής αγωγής στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.
- 64 Όσον αφορά τις προβαλλόμενες υλικές ζημιές και, ειδικότερα, την απώλεια πελατείας, η απώλεια αυτή έχει χρηματοοικονομικό χαρακτήρα, δεδομένου ότι αποτελεί διαφυγόν κέρδος. Κατά παγία όμως νομολογία, μια χρηματική ζημία δεν μπορεί, εκτός από εξαιρετικές περιπτώσεις, να θεωρηθεί ανεπανόρθωτη ή έστω δυσχερώς επανορθώσιμη, εφόσον μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο μεταγενέστερης χρηματικής αντισταθμίσεως (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 18ης Οκτωβρίου 1991, C-213/91 R, Abertal κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-5109, σκέψη 24, και διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 7ης Νοεμβρίου 1995, T-168/95 R, Eridania κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. II-2817, σκέψη 42).
- 65 Κατ' εφαρμογή των αρχών αυτών, η αιτηθείσα αναστολή δεν δικαιολογείται, υπό τις περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως, παρά μόνον αν προκύψει ότι, αν δεν ληφθεί τέτοιο μέτρο, η αιτούσα θα βρεθεί σε κατάσταση δυνάμενη να θέσει σε κίνδυνο την ίδια την ύπαρξή της ή να τροποποιήσει ανεπανόρθωτα τα μερίδιά της στην αγορά. Η αιτούσα δεν προσκόμισε κανένα αποδεικτικό στοιχείο βάσει του οποίου να μπορεί να θεωρηθεί ότι, ελλείψει τέτοιου μέτρου αναστολής εκτελέσεως, θα βρισκόταν σε τέτοια κατάσταση.

- 66 Εν πάση περιπτώσει, διαπιστώνεται ότι η απώλεια πελατείας την οποία φοβάται η αιτούσα αποτελεί ζημία αμιγώς υποθετικής φύσεως, καθόσον προϋποθέτει την επέλευση μελλοντικών και αβεβαίων γεγονότων, δηλαδή την εκ μέρους του FPO δημόσια εκμετάλλευση των ανακοινώσεων αιτιάσεων με σκοπό να τη δυσφημίσει (βλ., υπό την έννοια αυτή, διατάξεις του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουλίου 1994, T-239/94 R, EISA κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-703, σκέψη 20, της 2ας Δεκεμβρίου 1994, T-322/94 R, Union Carbide κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-1159, σκέψη 31, και της 15ης Ιανουαρίου 2001, T-241/00 R, Le Canne κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-37, σκέψη 37).
- 67 Όσον αφορά τη σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία που θα προκύψει, κατά την αιτούσα, από την κατάθεση των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο πλαίσιο της συλλογικής αγωγής που εκκρεμεί στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής και από την άσκηση νέων αγωγών από άλλα άτομα χάρις σ' αυτές τις ανακοινώσεις αιτιάσεων, διαπιστώνεται ότι πρόκειται επίσης για ζημία αμιγώς υποθετικής φύσεως, καθόσον προϋποθέτει, πρώτον, την εκ μέρους του FPO διαβίβαση των εν λόγω ανακοινώσεων αιτιάσεων στους ενάγοντες της εν λόγω συλλογικής αγωγής και την αποδοχή των εγγράφων αυτών από τα αμερικανικά δικαστήρια ως αποδεικτικών στοιχείων και, δεύτερον, την άσκηση νέων αγωγών βάσει αυτών των εγγράφων.
- 68 Όσον αφορά την ηθική βλάβη που επικαλείται η αιτούσα, η οποία απορρέει κυρίως από την εκ μέρους του FPO καταχρηστική χρησιμοποίηση των ανακοινώσεων αιτιάσεων προς εξυπηρέτηση πολιτικών σκοπών, πρέπει κατ' αρχάς να υπομνησθεί ότι τα εν λόγω κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων είναι μη εμπιστευτικά κείμενα καταρτισθέντα από την Επιτροπή
- 69 Πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι, κατά παγία νομολογία, μόνον οι ζημίες που μπορούν να προκληθούν στον αιτούντα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη στο πλαίσιο της εξέτασης της προϋποθέσεως του επείγοντος (προπαρατεθείσα διάταξη Pfizer Animal Health κατά Συμβουλίου, σκέψη 136). Επομένως, η ενδεχόμενη προσβολή της προσωπικής φήμης ορισμένων υπαλλήλων και μελών του διοικητικού συμβουλίου της αιτούσας ή το γεγονός ότι το FPO θα μπορούσε να ασκήσει πίεση στα άτομα αυτά δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της εξέτασης της εν λόγω προ-

υποθέσεως, εκτός αν η αιτούσα επιτύχει να αποδείξει ότι η προσβολή αυτή μπορεί να βλάψει σοβαρά τη δική της φήμη. Τούτο όμως δεν συμβαίνει εν προκειμένω.

- 70 Πράγματι, η αιτούσα δεν παρέσχε στοιχεία βάσει των οποίων να πιθανολογείται επαρκώς η σοβαρή και ανεπανόρθωτη προσβολή της δικής της φήμης. Απλώς και μόνον το ενδεχόμενο, το οποίο άλλωστε είναι υποθετικό, να χρησιμοποιήσει το FPO τις ανακοινώσεις αιτιάσεων για πολιτικούς σκοπούς δεν επιτρέπει στον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων να καταλήξει σε διαφορετικό συμπέρασμα. Συναφώς, διαπιστώνεται ότι δεν προκύπτει, τουλάχιστον εκ πρώτης όψεως, ότι μια απλή δημοσιοποίηση εκ μέρους του FPO μη εμπιστευτικών στοιχείων που αφορούν την αιτούσα μπορεί να της προκαλέσει ανεπανόρθωτη βλάβη. Εν πάση περιπτώσει, επισημαίνεται ότι, όπως υπενθύμισε κατ' ουσίαν ο σύμβουλος επί των ακροάσεων στην αιτούσα με το έγγραφο της 27ης Μαρτίου 2001, η ανακοίνωση αιτιάσεων διαβιβάζεται στο καταγγέλλον μόνο στο πλαίσιο και για τους σκοπούς της διαδικασίας που κίνησε η Επιτροπή. Επομένως, θεωρείται ότι το καταγγέλλον θα χρησιμοποιήσει τα στοιχεία που περιέχει η ανακοίνωση αυτή αποκλειστικώς εντός του εν λόγω πλαισίου. Κάθε μη προσήκουσα ή παραπλανητική χρησιμοποίηση των στοιχείων που περιέχουν οι ανακοινώσεις αιτιάσεων μπορεί, ενδεχομένως, να προσβληθεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου.
- 71 Ακόμη και αν οι προβληθείσες ζημίες μπορούσαν να αποτελέσουν σοβαρή και ανεπανόρθωτη βλάβη, η στάθμιση, αφενός, του συμφέροντος της αιτούσας να επιτύχει την αναστολή εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως και, αφετέρου, του δημοσίου συμφέροντος που συνδέεται με την εκτέλεση των αποφάσεων που εκδόθηκαν στο πλαίσιο των κανονισμών 17 και 2842/98 και του συμφέροντος των τρίτων που θίγονται άμεσα από αυτή την αναστολή εκτελέσεως οδηγεί στην απόρριψη της παρούσας αιτήσεως.
- 72 Πράγματι, εν προκειμένω, το κοινοτικό συμφέρον που έγκειται στο ότι οι τρίτοι στους οποίους η Επιτροπή αναγνώρισε έννομο συμφέρον να υποβάλουν αίτηση βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 17 πρέπει να είναι σε θέση να υποβάλουν λυσιτελείς παρατηρήσεις επί των αιτιάσεων που διατύπωσε η Επιτροπή πρέπει να υπερέχει του συμφέροντος της αιτούσας να αναβληθεί η διαβίβαση των ανακοινώσεων αιτιάσεων.

- 73 Δεδομένου ότι δεν πληρούται η προϋπόθεση του επείγοντος και δεδομένου ότι η στάθμιση των συμφερόντων δεν κλίνει υπέρ της αναστολής εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως, πρέπει να απορριφθεί η υπό κρίση αίτηση χωρίς να είναι ανάγκη να εξετασθούν τα λοιπά επιχειρήματα της αιτούσας, τα οποία αφορούν το εκ πρώτης όψεως βάσιμο (*fumus boni juris*) της προσφυγής της.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

- 1) **Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.**
- 2) **Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 20 Δεκεμβρίου 2001.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf